

МОДЕЛЬНИЙ ЗАКОН «ПРО ТЕХНОПАРКИ»: ПЕРСПЕКТИВИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ У ВІТЧИЗНЯНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

В. В. Колеснік,

студентка 5-го курсу факультету підготовки кадрів для Міністерства юстиції України Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

У статті розглядається питання щодо можливості імплементації норм модельного закону «Про технопарки» для країн СНД у вітчизняне законодавство, що визначає організацію та правовий режим діяльності технопарків в Україні.

Ключові слова: технопарк, Міжпарламентська асамблея країн-учасниць Співдружності Незалежних Держав, модельний закон «Про технопарки».

Питання нормативно-правового забезпечення інноваційної діяльності в Україні стоїть досить гостро через відсутність належної законодавчої бази, яка б чітко регулювала організаційні аспекти й безпосередньо діяльність як суб'єктів інноваційної діяльності, так і суб'єктів інноваційної інфраструктури. Необхідність удосконалення чинного інноваційного законодавства, приведення його до відповідності з міжнародно-правовими стандартами продиктована пріоритетністю розвитку вітчизняної економіки як економіки інноваційного типу. Вітчизняному законодавцю доцільно використовувати зарубіжний досвід нормативно-правового регулювання діяльності суб'єктів інноваційної системи, з огляду на ефективність їх діяльності в США, Китаї, Франції та інших країнах із розвиненою економікою. Та слід наголосити, що національна інноваційна система, перебуваючи на стадії розвитку, вже має власні, притаманні лише нашій економіко-правовій системі, особливості, наявність яких є свідченням того, що яким би важливим та ефективним не був світовий досвід нормативного регулювання правового статусу та діяльності суб'єктів інноваційної системи, він може не здійснити очікуваного впливу в умовах сучасних українських політико-правових та економічних реалій. Цей аспект уніфікації вітчизняного законодавства до міжнародних стандартів має бути врахований у разі прийняття модельних законів (у тому числі в інноваційній сфері), розроблених урядовими та неурядовими міжнародними організаціями, задля уникнення появи «мертвонароджених», недієвих норм, які не адаптуються до реалій вітчизняного сьогодення.

Актуальність обраної тематики дослідження пояснюється розробленням Міжпарламентською асамблеєю держав-учасниць СНД проекту закону «Про технопарки», що входить до Перспективного плану модельної законотворчості зазначеної міжнародної організації на 2011–2015 роки [1]. Міжпарламентська асамблея держав-учасниць СНД (далі – МПА СНД) є консультативним органом для підготовки проектів законодавчих документів, що становлять спільний інтерес держав-учасниць СНД. Мета законодавчої діяльності Асамблеї полягає в зближенні та гармонізації законодавчої бази держав-учасниць СНД з урахуванням досвіду парламентів країн Співдружності та приведення національних законів до відповідності з кращими зразками європейського права.

Модельні закони, розроблені Міжпарламентською асамблеєю держав-учасниць СНД, не є обов'язковими для ратифікації парламентами держав Співдружності, вони мають рекомендаційний характер і можуть бути застосовані в таких формах: а) розроблення та прийняття на їх основі внутрішньодержавних нормативно-правових актів; б) внесення змін і доповнень у нормативно-правові акти держав-учасниць Міжпарламентської асамблеї [2].

I, що очевидно, положення модельних законів можуть узагалі не знайти свого втілення у вітчизняному законодавстві.

Мета дослідження полягає в аналізі норм Модельного закону «Про технопарки» у розрізі правового статусу й особливостей діяльності таких суб'єктів і в Україні; характеристиці перспектив застосування його положень до визначення організаційно-правових засад діяльності вітчизняних технопарків та внесення змін у чинні нормативно-правові акти на основі розробленого модельного закону.

Модельний закон «Про технопарки» сферою своєї дії визначає правовідносини, що виникають при створенні, функціонуванні та припиненні діяльності технопарків, регулює правові основи їх державної підтримки з метою забезпечення інноваційного розвитку.

Слід звернути увагу, що, покликаний розв'язувати по суті практичні завдання, цей закон має декларативний характер. Побудована ним модель діяльності технопарків дещо відрізняється від тієї, яка створена і вже діє в Україні, оскільки будується за територіальним принципом організації, що, попри свою розповсюдженість у світі, не знайшов повного відображення у вітчизняній господарській системі, хоча й передбачений Законом України «Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон» від 13.10.1992 № 2673-ХІІ [3]. Українська інноваційна система не відкидає територіальний принцип розміщення технопарків. Більше того, вона прагне до нього, але не засобами унеможливлення подальшого існування технопарків, що переважно створюються на базі вищих навчальних закладів та наукових установ, використовуючи їх матеріально-технічну базу. На нашу думку, перспективним напрямком удосконалення національного законодавства з питань інноваційної діяльності є диференціація технопарків за організаційним принципом: а) ті, що ґрунтуються на засадах територіального підходу; б) ті, створення та функціонування яких не залежить від місцезнаходження, тобто за відсутності виділеної їм органами державної влади чи місцевого самоврядування або належної їм на праві власності земельної ділянки.

Вважаємо, що на підставі зазначеної кваліфікації слід визначати правовий статус та режим діяльності технопарків в Україні, передбачаючи особливості організації та функціонування технопарків зазначених видів. У проекті модельного закону, як уже зазначалося, втілюється лише територіальний принцип, тому, на нашу думку, імплементація норм, що будують таку модель організації діяльності технопарків, можлива в разі їх видового розмежування за визначеною підставою з технопарками, які вже функціонують в Україні, з метою збереження правового поля останніх з одночасним запровадженням елементів світової технопаркової моделі.

Технопарк відповідно до проекту модельного закону визначається як суб'єкт інноваційної інфраструктури, що здійснює функцію сприяння та створення умов для інноваційної діяльності. Статус технопарку, за модельним законом, надається на основі рішення уповноваженого органу виконавчої влади строком на п'ять років (неприпустимо малий термін, виходячи зі складної економіко-політичної ситуації, в якій перебувають практично всі країни-учасниці СНД) з необхідністю подальшого підтвердження статусу (до речі, умови підтвердження статусу та його пролонгації закон не передбачає). В Україні технопарки підлягають державній реєстрації та повинні бути включені до Преамбули Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» від 16.07.1999 року [4], а наданий їм статус є безстроковим, оскільки підстави припинення діяльності технопарків у вітчизняному законодавстві, на жаль, відсутні. Для отримання статусу технопарку за модельним законом його засновники повинні направити в уповноважений орган пакет документів, серед яких план земельної ділянки та/або перелік об'єктів нерухомості, на яких розміщуватимуться учасники технопарку, що знову підтверджує безальтернативну модель їх організації.

У проекті модельного закону «Про технопарки» також визначено коло потенційних засновників технопарків, до яких відносяться фізичні та юридичні особи, державні органи та органи місцевого самоврядування. Доцільно наголосити, що вітчизняне законодавство

не містить подібного положення, а його прийняття, у свою чергу, мало б важливе практичне значення. В Україні історично склалося так, що технопарки створюються на базі провідних вищих навчальних закладів та наукових установ, рідше за сприяння органів місцевого самоврядування. У той же час держава поки що, на жаль, не бере безпосередньої участі у створенні технопарків, хоча, у разі залучення при створенні технопарку матеріальних, майнових, земельних ресурсів, що їй належать, вона могла б створити потужний технополіс (типу «Сколково», Росія), чого не можуть у сучасних умовах зробити окремі юридичні особи чи їх об'єднання.

Для створення технопарку, що відповідно до модельного закону є юридичною особою, яка створюється для підтримки розвитку підприємництва в науковій, науково-технічній, інноваційній сферах і забезпечення умов для здійснення юридичними особами та фізичними особами-підприємцями, які є резидентами технопарку, інноваційної діяльності, засновники мають укласти договір про спільну діяльність, що передбачає обов'язки сторін створити технопарк. Відповідно ж до положень вітчизняного законодавства, договір про спільну діяльність не передбачає створення юридичної особи, на відміну від модельного закону, за яким технопарк, що має статус юридичної особи, створюється саме на підставі укладення зазначеного договору. Договір про спільну діяльність між засновниками в ключі вітчизняної правової моделі слід замінити установчим договором у разі створення технопарку як юридичної особи. З огляду на те, що вітчизняне законодавство також визначає технопарк як об'єднання юридичних осіб, то в такому разі засновники можуть укласти договір про спільну діяльність, оскільки подібне об'єднання відбувається без створення юридичної особи.

Поточне управління справами технопарку за модельним законом здійснює відповідна компанія – юридична особа, що обирається або за результатами конкурсу, який, очевидно, проводиться засновниками технопарку, або за рішенням засновників, або на інших підставах, передбачених законодавством. Закон не визначає ні організаційно-правової форми такої компанії, ні характеру її відносин із засновниками й технопарком. Висловлюємо думку, що вона може бути як «резидентом» технопарку (відповідно до термінології цього закону), так і здійснювати свою діяльність на основі договору управління. Але проаналізувавши предмет діяльності компанії-управителя, відповідно до проекту модельного закону, слід наголосити, що її повноваження щодо керівництва поточними справами технопарку можуть здійснюватися виконавчим органом технопарку (правління, рада директорів, рада управителів). Такий підхід, на наш погляд, спростить організацію управління технопарком, зокрема, зменшить витрати на оплату послуг з управління технопарком.

Викликають інтерес визначені в законі нечисленні основні поняття, які, вважаємо, є звуженими та суперечливими. Так, визначаючи інноваційні продукти як вперше створені або покращені технології, товари та послуги, а також нові організаційні та управлінські процеси, законодавець, очевидно, не розмежовує поняття та природу основних об'єктів інноваційної діяльності, оскільки по суті дає дефініцію інновації, яку окремо, при визначенні понять, не виділяє. Інновація та інноваційний продукт за своєю природою є результатами проходження ідеєю різних стадій інноваційного процесу. Інноваційний продукт відповідно до ст. 14 Закону України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 [5] є результатом виконання інноваційного проекту й науково-дослідною і (або) дослідно-конструкторською розробкою нової технології (у тому числі – інформаційної) або продукції з виготовленням експериментального зразка чи дослідної партії. Відповідно до вітчизняного законодавства ні організаційні та управлінські рішення, ні послуги не можуть бути інноваційним продуктом, при цьому цей же Закон у ч. 2 п. 1 ст. 1 визначає інновації як новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери.

У літературі зазначається, що терміни «інновація» та «інноваційний продукт» розмежовуються законодавцем за стадією інноваційного процесу, ступенем доведеності ідеї до безпосереднього впровадження [4;с. 249]. Таким чином інноваційний продукт – це проміжна ланка між ідеєю та інновацією, що не було висвітлено в модельному законі «Про технопарки».

Визначаючи інноваційний проект – як взаємопов'язаний за ресурсами та строками проект, направлений на досягнення конкретних цілей і завдань із пріоритетних напрямків науки та техніки, автори модельного закону не розкривають його зміст, основні положення (розділи), які повинні в ньому міститися, практичне значення, а також мету, для реалізації якої він розробляється, а саме спрямованість інноваційного проекту на створення та реалізацію інноваційного продукту та (або) інноваційної продукції. Звісно, будь-який інноваційний проект спрямовується на розв'язання завдань із пріоритетних напрямків науки й техніки, але це віддалена мета, досягнення якої неможливе без інновації, створення якої є першочерговою, найближчою метою будь-якого інноваційного проекту.

Дещо дискусійним для вітчизняної правової системи є визначення в модельному законі поняття «резидента технопарку», що включає в себе і учасників технопарку, і суб'єктів, що надають фінансові, юридичні та інші послуги (наприклад, інноваційні бізнес-інкубатори). Сумніви викликає як термінологічне визначення цієї групи суб'єктів, так і об'єднання під одним «дахом» правового статусу суб'єктів інноваційної діяльності (тобто учасників, які безпосередньо здійснюють діяльність, спрямовану на використання й комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок) і суб'єктів, що, по суті, обслуговують та сприяють їх діяльність.

Використання у вітчизняному законодавстві поняття «резидент» щодо учасників технопарку потребує його узгодження з аналогічним поняттям, що міститься в Податковому кодексі України (далі – ПК України) [6] та визначає «національність» суб'єкта (ст. 14 п. 1.213 ПК України зазначає, що резидентом є юридична особа чи її відокремлений підрозділ, що утворені або провадять свою діяльність відповідно до законодавства України з місцезнаходженням як на території України, так і за її межами, а також фізична особа, що має місце проживання в Україні).

Резидент (від лат. *residens, residentis* — той, що сидить; той, що залишається на місці). Це поняття використовується податковим, банківським, дипломатичним правом і здебільшого має різне змістове навантаження. Податкові «резиденти» та «резиденти технопарку», попри термінологічну аналогічність, також мають різну природу та значення. Так, у ПК України поняття «резидент» та «нерезидент» розмежовуються на підставі «належності» до права України, у той час як поняття «резидент технопарку» визначає коло суб'єктів, які наділені чи отримали на це право (після експертизи проекту), із зазначенням їх організаційно-правових форм.

Необхідність визначення різниці між цими поняттями зумовлена тим, що в ході правозастосовної практики може виникнути правова колізія, сутність якої полягатиме в тому, що до «резидентів технопарків» може бути необґрунтовано висунута вимога ПК України щодо національної належності до території України. А це, за відсутності узгодженості, може звужити коло потенційних учасників вітчизняних технопарків, якими відповідно до чинного законодавства можуть бути як резиденти, так і нерезиденти України. Тож, очевидно, що поняття податкового «резидента» та «резидента технопарку» є різними за змістом і не можуть використовуватися в аналогічному значенні, але в разі використання останнього в нормативно-правових актах України повинно бути надано роз'яснення, щодо співвідношення зазначених понять.

Слід зазначити, що поняття «резидент технопарку» не використовується в чинному законодавстві України, а коло суб'єктів, що можуть брати в ньому участь, має назву – «учасники технопарку». Своє розповсюдження цей термін знайшов в нормативно-правових актах Республіки Білорусь та Російської Федерації. Зокрема Декрет Президента

Республіки Білорусь «Про парк високих технологій», регіональні закони про технопарки, прийняті в ряді областей РФ (Кемеровській, Тверській, Свердловській, Нижегородській, Оренбурзькій, Ленінградській), та проект Модельного закону «Про технопарки» МПА СНД використовують термін «резидент технопарку». Щодо його узгодження з податковим законодавством Республіки Білорусь та Російської Федерації, які містять поняття «фізична особа – податковий резидент» [8];[9], то слід зазначити, що воно є вузькоспеціальним і не зумовлює виникнення правових колізій.

Також необхідно зазначити, що модельний закон до учасників («резидентів») технопарків, окрім юридичних осіб, відносить індивідуальних підприємців без створення юридичної особи, тобто фізичних осіб – підприємців, що вітчизняним Законом не визначаються учасниками технопарків наряду з юридичними особами, які, у свою чергу, можуть бути такими учасниками. На нашу думку, цей підхід може бути використаний в умовах розвитку українських технопарків, оскільки він розширює коло осіб – носіїв ідеї, що потребують як державної підтримки, так і безпосередньої підтримки технопарків із метою реалізації своєї ідеї, надання їй у майбутньому комерційного старту.

Вимоги, які висуваються до учасника технопарку за модельним законом, полягають у необхідності реєстрації останнього як юридичної особи або фізичної особи-підприємця на території держави. Але знову постає раніше порушене питання щодо можливої участі в технопарках за модельним законом осіб-нерезидентів, тобто суб'єктів, утворених відповідно до законодавства інших держав. Попередньо наголошувалося, що чинне вітчизняне законодавство не висуває вимог щодо національної належності суб'єктів – учасників технопарку, вимагаючи лише наявність статусу юридичної особи, чим розширює коло потенційних учасників вітчизняних технопарків також нерезидентами України.

Другою вимогою, що висувається до «резидента» технопарку за модельним законом, є умова здійснення діяльності в галузі інновацій і передання технологій та (або) супутні наукові дослідження, надання послуг в інноваційній сфері, виготовлення та реалізація товарів, отриманих у результаті цієї діяльності, а також діяльність із надання послуг (фінансових, юридичних, консалтингових), спрямованих на реалізацію інноваційних проектів. Із викладеного випливає:

а) «діяльність у галузі інновацій», яку повинен здійснювати суб'єкт для отримання статусу «резидента» технопарку, має занадто широкий характер, оскільки будь-який суб'єкт інноваційної діяльності або ж суб'єкт інноваційної інфраструктури здійснює діяльність у галузі інновацій (до речі, держава в тому числі). Тому, на наш погляд, сферу діяльності учасника технопарку більш доцільно визначити як інноваційну діяльність;

б) під «резидентами», як зазначалося раніше, модельний закон також розуміє суб'єктів, які здійснюють надання різного роду послуг, що сприяють виконанню інноваційних проектів (наприклад, інноваційні бізнес-інкубатори), та суб'єктів, що виготовляють і реалізують товари, отримані в результаті впровадження інновації. Той факт, що бізнес-інкубатор може діяти на базі технопарку не викликає здивувань та заперечень, оскільки світова практика в більшості випадків іде саме таким шляхом (наприклад, технопарк «Хедмарк» м. Хамер, Норвегія містить у своєму складі бізнес-інкубатор).

Але дискусійним видається підхід проекту модельного закону, що і суб'єкти інноваційної діяльності, і суб'єкти, що по суті обслуговують їх діяльність, і суб'єкти, що виготовляють та реалізують продукцію, отриману в результаті впровадження інновацій, прирівнюються в статусі один до одного та на цій підставі здійснюють свою діяльність в умовах одного спеціального пільгового режиму господарювання. Вважаємо, що пільговий режим діяльності технопарків, їх учасників та, в нашому випадку, бізнес-інкубаторів має бути визначений законодавчо для кожного із цих суб'єктів окремо, виходячи з особливостей їхньої діяльності, а пільговий режим діяльності для виробників та реалізаторів інноваційної продукції повинен мати абсолютно інший характер.

Обсяг пільг та підтримки цих категорій суб'єктів має встановлюватися державою відповідно до визначених нею пріоритетів, наприклад, стимулювання наукових досліджень чи випуск нової конкурентоспроможної продукції на основі використання їх результатів.

Додаткові вимоги отримання статусу «резидента» технопарку за модельним законом визначаються компанією, що управляє технопарком, мова про яку йтиме пізніше. У разі невідповідності передбаченим вимогам суб'єкт за рішенням такої компанії втрачає статус «резидента» з правом подальшого оскарження відповідного рішення.

При отриманні суб'єктом статусу резидента технопарку дані про нього на підставі заяви його засновників вносяться до Єдиного державного реєстру технопарків (державна інформаційна система, побудована на спільних методичних, організаційних та програмно-технічних принципах, які забезпечують оброблення технологій та технічних засобів), ведення якого здійснює орган виконавчої влади, на якого покладено обов'язок приймати рішення щодо надання технопарку відповідного статусу. Зазначений документ, відповідно до положень модельного закону, повинен містити нову, оновлену та змінену інформацію про всі створені на території держави технопарки, а також про втрату ними свого статусу. Відсутність запису про технопарк у цьому Реєстрі унеможлиблює діяльність технопарків. Необхідно вказати, що створення в майбутньому в Україні подібного реєстру може мати практичне значення, оскільки зафіксовані в ньому відомості надають інформацію про діяльність технопарків, їх учасників, форми державної підтримки як перших, так і других.

Принципово важливим, на наш погляд, є положення модельного закону про підстави втрати суб'єктом статусу технопарку, оскільки нормативно-правовий масив, що регулює діяльність українських технопарків, не містить відповідних норм. Серед підстав закон визначає: 1) закінчення п'ятирічного строку дії статусу технопарку в разі відсутності його пролонгації; 2) здійснення діяльності, що не відповідає статусу технопарку; 3) нецільове використання бюджетних коштів у разі їх отримання та ін. Втрата технопарком свого статусу відбувається за рішенням органу, який його надав, і тягне за собою втрату «державної підтримки» технопарку та/або його резидентів.

Питання державної підтримки технопарків у модельному законі висвітлено через її цілі, принципи та форми. Закон передбачає декілька форм державної підтримки, зокрема:

а) майнову – у вигляді надання для розвитку технопарку рухомого та нерухомого майна державної форми власності на праві безкоштовного тимчасового користування, при цьому строк користування відповідно до закону не повинен перевищувати п'яти років і може бути продовжений не більше ніж на 5 років. Із цього випливає, що строк пільгового користування державним майном обмежений десятьма роками, і держава, якщо вона не є засновником технопарку, більше не підтримуватиме технопарк своїм майном; б) фінансову – яка здійснюється засобами державного бюджету та інших джерел (очевидно, за рахунок діяльності бюджетних та позабюджетних фондів) та не може перевищувати п'ятирічного терміну та п'ятдесяти відсотків суми, витраченої на створення та розвиток об'єктів технопарку; в) інформаційну та консультативну – що передбачається для встановлення зв'язків із зацікавленими суб'єктами господарської діяльності (йдеться про потенційних покупців), сприяння захисту інтелектуальної власності тощо.

Доцільно підкреслити, що модельний закон, передбачаючи державну підтримку технопарків, не покладає на державу обов'язку здійснювати таку підтримку, тобто держава на власний розсуд визначає необхідність підтримки того чи іншого технопарку або напряму діяльності. А такий підхід уже на початку шляху реформування організації та діяльності технопарків на території СНД, вважаємо, нівелює ідею державної підтримки технопарків в умовах складної політичної та економічної ситуації, що виникла, зокрема, в Україні.

Отже, модельний закон «Про технопарки» розроблений для країн СНД не може, на наш погляд, стати повноцінною заміною вітчизняного законодавства, яким регулюється порядок організації та діяльності технопарків в Україні, хоча деякі його положення

певною мірою можуть урегулювати окремі аспекти їх діяльності, які до цього часу не висвітлені в нормативно-правових актах. Проблема імплементації норм модельного закону в законодавство України полягає в тому, що він будує дещо відмінну від створеної в Україні модель технопаркового розвитку, яка, про що зазначалося попередньо, унеможливить подальшу діяльність наявних технопарків, і не відомо, як скоро створить нову і чи вдасться це взагалі.

Слід наголосити, що модельний закон «Про технопарки» розроблявся Комісією Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації з інформаційної політики та ФДНДУ «Інститут законодавства та порівняльного правознавства при Уряді Російської Федерації», тому в ньому втілено принципи, притаманні російській технопарковій моделі. А факт відсутності дотепер у Росії Федерального закону «Про технопарки» й активна робота щодо його розроблення є свідченням того, що положення модельного закону «Про технопарки» для країн СНД – це своєрідна основа для прийняття найближчим часом відповідного Федерального закону.

ЛІТЕРАТУРА

1. Перспективный план модельного законотворчества и сближения национального законодательства в Содружестве Независимых Государств на 2011–2015 годы [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.iacis.ru/html/?id=215>.
2. Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон від 13.10.1992 № 2673-ХІІ [Текст] // Відом. Верхов. Ради України. – 1992. – № 50.
3. Положення про розробку модельних законодавчих актів та рекомендацій Міжпарламентською Асамблеєю держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав від 14.04.2005 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.iacis.ru/html/index.php?id=21. – Заголовок з екрана.
4. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків [Текст] : Закон України від 16.07.1999 р. № 991-ХІV// Відом. Верхов. Ради України. – 1999. – № 40.
5. Про інноваційну діяльність [Текст] : Закон України від 04.07.2002 року № 40-VI // Відом. Верхов. Ради України. – 2002. – № 36. – Ст. 266.
6. Атаманова Ю. Є. Господарсько-правове забезпечення інноваційної політики держави [Текст] : монографія / Ю. Є. Атаманова. – Х. : ФІНН, 2008. – 424 с.
7. Податковий кодекс України [Текст] : Закон України від 02.12.2010 року № 2755-VI // Відом. Верхов. Ради України. – 2011. – № 13–14,15–16,17. – Ст. 112.
8. Налоговый кодекс Республики Беларусь от 19 декабря 2002 г. № 166-3 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pravo.by/main.aspx?guid=3871&p0=hk0200166&p2={NRPA}>.
9. Налоговый кодекс Российской Федерации от 31 июля 1998 года № 146-ФЗ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nalkodeks.ru/>.

МОДЕЛЬНЫЙ ЗАКОН «О ТЕХНОПАРКАХ»: ПЕРСПЕКТИВЫ ИМПЛЕМЕНТАЦИИ В ОТЕЧЕСТВЕННОЕ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВО

Колесник В. В.

В статье рассматривается вопрос о возможности имплементации норм модельного закона «О технопарках» для стран СНГ в отечественное законодательство, которое регулирует организацию и правовой режим деятельности технопарков в Украине.

Ключевые слова: технопарк, Межпарламентская ассамблея государств-участников Содружества Независимых Государств, модельный закон «О технопарках».

THE PROSPECTS OF IMPLEMENTATION THE “TECHNOLOGICAL PARK” MODEL LAW IN DOMESTIC LEGISLATION

Koliesnik V. V.

The article conducted a study about the possible implementation of the norms of the “Industrial parks” model law for the CIS countries in domestic legislation, which regulates the organization and the legal regime of the industrial parks in Ukraine.

Keywords: industrial park, Interparliamentary Assembly of participants of the Commonwealth of Independence States, “Industrial parks” model law.